

PA PERËNDINIË NË BOTË

E shkruar nga Kristina Roy
ilustrimet nga Suzana Gilmore

JU LUTEMI VINI RE!

Vizualet për këtë seri mund të blihen në pjesën më të madhe të zyrave të BUF-it dhe në dyqanet në internet. Për një listë të zyrave të BUF-it dhe dyqaneve në internet në Evropë, ju lutemi vizitoni www.teachkids.eu/al dhe kliko mbi “Vendet”.

BUFESH

BASHKËSIA E UNGJILLIZIMIT
TË FËMIJËVE E SHQIPËRISË®

Copyright © 1998 Child Evangelism Fellowship® of Europe

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Përdorur me leje.

Mund të riprodhohet vetëm për përdorim personal, shërbese, jofitimprurës ose jo-komercial. Vizitoni www.teachkids.eu/al për më shumë detaje mbi lejen e përdorimit.

Pa Perëndinë në Botë

E shkruar nga Kristina Roy
Ilustrimet nga Suzana Gilmore

Bashkësia e Ungjillizimit të Fëmijëve e Shqipërisë
Kutia postare 249
Durrës
Albania

Biografia e Kristina Roy

Jetët e Kristina Roy-it dhe e motrës së saj janë një dëshmi për të tjerët. Jetët e tyre tregojnë çfarë gjërash të mëdha mund të bëjë Perëndia nëpërmjet njerëzve të thjeshtë, të dobët që e dorëzojnë veten e tyre tek Krishti dhe janë të gatshëm t'i binden Atij.

Kur Kristina pranoi Jezusin si Shpëtimtarin dhe Zotin e saj, ajo e përkushtoi jetën e saj në shërbimin e Tij. Ajo e dorëzoi veten jo në mënyrë egoiste. Pavarësisht nga shumë pengesa ajo nuk kishte frikë, dhe eci me guxim me Jezusin për të arritur qëllimin e saj. Ajo besoi me vendosmëri vargun nga Fjala e Perëndisë që ishte shkruar mbi murin e azilit të pleqve ose shtëpisë së pleqve në Stara Tura, “domov bielych hlav” (shtëpia e kokëve të bardha). Vargu ishte: “... *po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë*” (Gjoni 11:40). Ajo jetoi sipas këtyre fjalëve.

Kristina lindi në Stara Tura, Slovaki, në 18 Gusht 1860, në familjen e një pastori Luterian. Ajo dhe motra e saj Maria filluan aktivitetin e tyre publik si iniciatorët e Modry Kriz (Kryqi Blu), një shoqëri e përkorë pijesh e shoqëruar me Kishën Luteriane. Ata ndanë Ungjillin dhe prandaj luftuan kundra mëkatit kombëtar - dehjes.

Dashuria për Krishtin dhe njerëzit i detyruan ato të bënin punë shoqërore gjithashtu. Së pari ato u kujdesën për fëmijët e nënvlerësuar dhe më vonë ato u kujdesën për jetimët.

U themelua një jetimore e thjeshtë, më vonë një spital, një hotel ose bujtinë, pastaj një shtëpi pleqsh. Çdo gjë mbështetej nga dhurimet. Punëtorët e krishterë përgatiteshin në një shkollë, dhe më pas i shërbenin Zotit pa ndonjë siguri për sigurim shëndeti ose pension.

Motrat Roy (Royova Slovake) e donin shumë Zotin. Ato donin gjithashtu atdheun e tyre Slovakinë dhe bashkatdhetarët e tyre. Dashuria e tyre mund të shihet në këngët e tyre, në të cilat ato lavdëronin Perëndinë dhe tregonin rrugën për tek Ai. Ato kompozuan dhe përshtatën mbi 100 këngë, shumë nga të cilat u përkthyen në gjermanisht dhe gjuhë të tjera. Shumë këngë njihen dhe jashtë. Kristina njihet gjithashtu për punën e saj letrare. Ajo e përdori dhuntinë e saj të shkruarit dhe të folurit në revistë "Vecemica", si dhe në mbi 50 libra për të gjitha moshat. Ajo është e famshme në shumë vende, dhe librat e saj janë përkthyer në 25 gjuhë.

Libri i parë i Kristinës "Pa Perëndinë në Botë" u shkrua brenda një nate - mbi gjunjët e saj nën çati, nën dritën e qiririt. U përkthye në 21 gjuhë duke përfshirë edhe gjuhën kineze, dhe ishte libri i parë slovak që u përkthye në një gjuhë të huaj.

Kristina vdiq në 1936 në Stara Tura, ku ajo jetoi pothuajse gjithë jetën e saj. Të gjithë që ishin rreth saj morën nga shpresa e saj, fuqia dhe vizioni i saj. Jeta dhe puna e saj patën ndikim tek njerëzit e brezit të saj dhe të brezit të ardhshëm. Këngët dhe librat e saj kanë shumë për të thënë, dhe mund të ndihmojnë të formojnë një karakter të shëndetshëm kristian.

Pa Perëndinë në Botë

Theksim i Veçantë

1. Të ndihmojë fëmijët të kuptojnë planin e shpëtimit të Perëndisë.
2. Të zgjojë tek fëmijët e Krishterë një dëshirë për një marrëdhënie më të ngushtë me Krishtin dhe për të ndarë Ungjillin me fëmijët e tjerë.

Vargu Përmendësh

"Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme." (Gjoni 3:16)

Kënga

"Çdo fëmijë e do Jezusi"

Figura 1

Edhe më të moshuarit mezi e mbanin mend një dimër aq të ashpër sa ai dimër në atë Dhjetor. (Ndodhi gjatë 1800.) Një mbrëmje trupi i një gruaje u gjet pranë varrezave. Ajo kishte ngrirë derisa kishte vdekur. Njerëzit e fshatit nuk e njihnin se kush ishte ajo, as se nga kishte ardhur. Të gjithë ndjenë keqardhje për të, sidomos kur gjetën foshnjën e saj. Ishte një djalë i vogël dhe ai ishte akoma gjallë! Çfarë do të bëhej me të?

Mirë, djali i vogël kishte një çati mbi kokën e tij, sepse gruaja e kryetarit të bashkisë vendosi ta mbante. Ata e quajtën djalin Martinko. Nuk ishte aq keq në shtëpinë e kryetarit të bashkisë. Ata e ushqyen dhe i dhanë rroba. Si një bebe, ai fjeti pranë qoshes së oxhakat, por kur u rrit dhe u bë pesë vjeç, atë e lëvizën për të fjetur në stallë. Lepujt dhe një lopë e madhe jetonin atje gjithashtu.

Që Martinko të lutej, duhet ta mësonin se çfarë të bënte. Por asnjë njeri nuk shqetësohej nëse Martinko dinte apo jo se si të lutej. Gruaja e kryetarit të bashkisë nuk kujdesej. Ndoshta ajo kurrë nuk lutej vetë sidoqoftë. Ajo ishte e gëzuar që Martinko ishte i bindur dhe që ai nuk grindej me të.

Po ti? A e falenderon Perëndinë kur shkon në shtrat, për ditën, për mbrojtjen e Tij? A e falenderon Atë në mëngjes që Ai të dha një ditë tjetër? A e falenderon Atë për rrobat e tua, ushqimin tënd, prindërit, vëllezërit dhe motrat, dhe për të gjitha dhuratat ose dhuntitë e mira që merr nga Ai?

Martinkon nuk e kishin mësuar të lutej, dhe atë nuk e kishin dërguar në shkollë. Gruaja e kryetarit të bashkisë mendonte që meqenëse ai ishte një jetim, ai nuk kishte nevojë të shkonte në shkollë. Përveç kësaj, ajo gjithmonë dëshironte që ai të qëndronte në shtëpi. kështu që ai kurrë nuk mësoi të lexonte ose të shkruante.

Figura 2

Kur Martinko ishte 11 vjeç, gruaja e kryetarit të bashkisë vdiq. Kjo gjë solli ndryshime në jetën e tij. Ai mund të jetonte akoma në shtëpinë e kryetarit të bashkisë, por ai u dërgua që të punonte për bariun e fshatit, Old Andrej. Old Andrej ishte i dobët dhe i sëmurë, dhe kullotat ishin shumë larg. U provua që Martinko ishte një bari i mirë. Ai mësoi të donte kafshët tek stalla e kryetarit të bashkisë, ato ishin miqtë e tij më të mirë atje. Kafshët e donin atë gjithashtu. Lopët, viçat dhe edhe disa dele vraponin pas borisë që binte. Boria ishte një shenjë që ata do të dilnin jashtë me Martinkon. Qeni i Old Andrej, Bundas, ishte një ndihmë e mirë për të. Ata e donin njëri tjetrin dhe kujdeseshin për bagëtinë si një skuadër e mirë.

Pas një viti, Old Andrej vdiq gjithashtu, dhe Martinko u zgjodh të ishte vetë bariu i fshatit vetë. Andrej i la atij një kasolle të vjetër për ta përdorur. Dritaret pengoheshin nga kashta kështu që dielli nuk shkëlqente, në verë, dhe të ftohtit nuk frynte brenda në dimër. Muret po thërrmoheshin ose po shkërrmoqeshin të gjitha dhe po mbuloheshin me rrjeta merimangash. Dyshemeja ishte e trashë me plehra, kashtë dhe pluhur nga shumë vite.

Kur Martinko e pa, ai u ul në pragun e derës dhe qau. Për herë të parë në jetën e tij, ai e kuptoi që ai nuk kishte asnjë në botë për t'u kujdesur për të - ai ishte vetëm. Ndërsa ai u ul dhe qau, papritur ai dëgjoi një zog që po cicërinte sipër kokës së tij. Ai pa lart dhe pa follenë e një dallëndysheje. Dallëndyshet kishin ardhur nga një vend shumë i largët dhe po pastronin shtëpitë e tyre të vogla.

Martinko u ndie i turpëruar. Ai vendosi që as shtëpinë e tij nuk do ta linte të dukej kaq e ndotur, dhe nisi të bëjë diçka për këtë. Kur disa gra të vendit aty panë se çfarë po bënte ai, ato vendosën ta ndihmonin atë. Ato e pastruan kasollen e tij, burrat riparuan tavanin dhe ata i bënë atij një tavolinë dhe një stol. Martinko ishte i lumtur dhe mirënjohës.

Ai e mbante shtëpinë të pastër por vendi i tij i preferuar ishte jashtë në pyll. Ai e donte bukurinë e natyrës. Kur bagëtia kulloste qetësisht, ai endte me xunkth; ai bënte shporta dhe pastaj i shiste ato. Shpeshherë ai pyeste veten, "Kush e ka krijuar gjithë këtë bukuri? Kush e ka urdhëruar diellin të ngrihet çdo mëngjes dhe të perëndojë çdo mbrëmje? Ndoshta ishte Perëndia, emrin e të cilit kryetari i bashkisë e përdorte kur betohej, për të cilin gratë flisnin kur dikush vdiste: "Zoti Perëndi është i mirë, që Ai e ka marrë këtë person tek Vetja e Tij!" Nëse është Ai, kush e ka bërë çdo gjë kaq të mirë, Ai me siguri duhet të jetë një Zotëri i madh dhe i mençur!"

Martinko nuk kishte asnjë njeri që ta pyeste. Ai shikoi lart në qiell dhe tha: "Perëndia im, unë nuk di asnjë gjë për Ty. Por meqenëse Ti mund të bësh gjithçka, të lutem bëje të mundur që unë mund të mësojë diçka për Ty." Ai besonte se Perëndia e kishte dëgjuar atë. Ai ishte zhytur aq

shumë në mendime sa që ai nuk e pa që njëra nga delet e tij kishte rënë poshtë në një shkurre. Ai ishte në gjendje ta shpëtonte atë dhe ta kthente tek tufa.

Disa gra kur po kalonin aty pranë e panë atë, dhe njëra prej tyre i tha: “Ndodhi tamam si Bariu i Mirë për të cilin Jezus Krishti ka treguar.” Kush ishte ai Bari i Mirë dhe kush ishte Jezus Krishti? Martinko nuk dinte asgjë për të. Asnjë njeri nuk i kishte treguar atij që Jezusi ishte Biri i Perëndisë. Martinko kishte shumë pyetje për Jezus Krishtin, por nuk kishte asnjë njeri që t’u përgjigjej atyre pyetjeve.

Figura 3 (Viza e zezë në këtë figurë tregon që mëkati ndan.)

Ishte e dielë. Të gjithë shkonin në kishë por Martinko po çonte kopenë e tij në kullotë. Ai nuk kishte qenë asnjëherë në kishë. Një herë në dimër ai dëshironte të shkonte atje, por njerëzit diskutonin që ai nuk kishte veshje tamam për kishë dhe ai nuk mund të lexonte. Ai shkoi tek varri i nënës së tij dhe qau. Kur varrmihësi e pa atje ai ndjeu keqardhje për djalin. Ai u përpoq ta bënte atë të lumtur duke i thënë që famulliu do t’i blente atij një kostum të ri dhe kur dimri erdhi përsëri ai mund të shkonte në kishë. Tani Martinko ishte përsëri i lumtur. A je i lumtur kur shkon në kishë, në Shkollën e së Dielës ose në Klubin e Lajmit të Mirë, apo shkon atje pa dëshirë?

Martinko e çoi kopenë e tij në drejtim të lumit. Ai dëgjoi kambanat e kishës që binin dhe papritur ai u trishtua. Ai u trishtua sepse ndërsa të tjerët ishin në kishë duke dëgjuar Fjalën e Perëndisë, ai duhej të ruante bagëtinë.

Papritmas ai pa një të panjohur që po vinte. Ai ishte akoma i ri, i rruar pastër, dhe i veshur si qytetar. Ai pyeti për rrugën për në fshat. Ai e pa që Martinko ishte i trishtuar. Ata nisën të bisedonin dhe Martinko zbuloi që djaloshi do të bëhej një pastor.

Martinko i kërkoi të panjohurit të predikonte për të sepse ai kurrë nuk kishte dëgjuar ndonjë predikim. Kur djaloshi zbuloi se sa dinte Martinko për Krishtin, ai u habit: “Oh, miku im, ti je pa Perëndinë në botë dhe pa Krishtin!” Dhe ai nisi t’i predikojë atij për lindjen e Jezusit. “Për këtë janë Krishtlindjet, kur ne kujtohemi që Perëndia dërgoi Birin e Tij, Jezus Krishtin, në botë. Para se Ai të lindte, në tokë, Jezusi ishte me Atin e Tij lart në qiell. Perëndia dëshiron që të gjithë njerëzit të ishin atje një ditë. Njerëzit ishin të pabindur, dhe kështu e quan Fjala e Perëndisë mëkatin. Mëkati i ndan njerëzit nga Perëndia. Perëndia është i shenjtë, pa mëkat, dhe Ai nuk mund të durojë mëkatin. Ai i do njerëzit. Ai i do ata aq shumë sa që Ai vendosi të dërgonte Birin e Tij të vetëmlindurin.” Djaloshi lexoi atë varg nga Bibla të cilin ne e kemi mësuar sot. (Ti mund ta thuash vargun *Gjoni 3:16* së bashku me fëmijët.)

Jezusi lindi si një foshnjë e vogël, ashtu siç kemi lindur unë dhe ti. Ai u rrit në të njëjtën mënyrë që dhe ti je rritur, Ai kishte të njëjtat probleme si kanë të gjithë fëmijët, kështu që Ai ju kupton juve. Në kundërshtim me të gjithë të tjerët, Ai kurrë nuk mëkatoi. Ai iu bind Perëndisë. Nëse ti nuk je i bindur, është mëkat. Ai na tregon ne Fjalën e Tij, Biblën, çfarë Ai do që ne të bëjmë. Për shembull, tek *Efesianët 6:1* ne lexojmë: “*Fëmijë, binduni prindërve tuaj.*” Nëse ti nuk u bindesh prindërve, ti ke mëkatuar, sepse ti nuk i je bindur Perëndisë. Ose ..... (jepu disa shembuj konkretë të mëkatis). Jezusi kurrë nuk mëkatoi - as në mendimet dhe në fjalët e Tij, as në veprimet e Tij. Ai bëri vetëm të mirën, por jo të gjithë e donin Atë.

Njerëzit nuk donin të dëgjonin që ata ishin mëkatarë. E njëjta gjë ndodh me njerëzit sot. Shumë fëmijë dhe të rritur mendojnë që ata nuk janë mëkatarë, ose ata nuk mendojnë për mëkatet e tyre. Por Fjala e Perëndisë thotë: “*Sepse të gjithë kanë mëkatuar dhe janë privuar nga lavdia e*

Perëndisë” (Romakët 3:23). Të gjithë- do të thotë ti dhe unë. Ne kemi mëkatuar. Më pas njerëzit nuk donin të pendoheshin për mëkatet e tyre, dhe ata vendosën ta vrisnin Jezusin. Jezusi vdiq në kryq - ata e gozhduan Atë atje.

Nuk ndodhi se Ai nuk mund të mbronte Vetveten. Jezusi ishte i gatshëm të vdiste. Ai erdhi në tokë të vdiste për njerëzit. Perëndia dënoi Birin e Tij të pafajshëm, Jezus Krishtin, në vendin tënd dhe në vendin tim. Fjala e Perëndisë thotë: *“Sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët.” (1 Pjetrit 3:18)* Ai vdiq me qëllim që ti mund të jetosh përgjithmonë. Më pas ata e vendosën trupin e Jezusit në një varr.

Këtu djaloshi duhej të ndalonte, sepse Martinko po qante ndërsa mendonte se si Jezusi duhej të vdiste për të, për ta shpëtuar atë nga ferri. Ai po qante kaq shumë sa që nuk po ndalonte derisa djaloshi nisi të lexojë nga Bibla. Ai lexoi se si Jezusi u varros, por Ai nuk qëndroi në varr. Ai u ringjall në ditën e tretë. Për 40 ditë Ai qëndroi në tokë. Ai iu shfaq dishepujve të Tij. Pastaj një ditë Ai shkoi në qiell.

Tani Ai është atje dhe Ai ka të gjithë fuqinë në qiell dhe në tokë. Ai është Perëndia dhe të shikon ty në çdo situatë. Ai di gjithçka për ty. Ai të do ty dhe dëshiron të të marrë ty në qiell kur Ai të kthehet një ditë. Jezusi ka premtuar që Ai do të kthehet dhe do t'i marrë të vetët me Të. A dëshiron të jesh njëri midis atyre që do të shkojnë në qiell me Jezusin? Nuk je i sigurt se çfarë të bësh? Shiko se çfarë thotë Jezusi tek *Zbulesa 3:20: “Ja, Unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin Tim dhe të hapë derën, Unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me Mua.”*

Jezusi troket në derën e jetës tënde, dhe të thërret ty t'i rrëfesh mëkatet e tua Atij, sepse Ai dëshiron të të falë ty. Ti mund ta bësh atë tani, këtu, ose në shtëpi, ose në ndonjë vend tjetër të qetë. Unë do të lutem tani. Nëse ti e ndjen në zemrën tënde që ti do të rrëfesh mëkatet e tua tani, ti mund të lutesh në zemrën tënde me mua: *“Zoti Jezus, unë e di që nuk kam qenë i bindur ndaj Teje shumë herë. Tani ndërsa Ti troket në derën e jetës time, unë e hap atë për Ty. Të lutem fali mëkatet e mia dhe eja në jetën time. Unë dua që Ti të jesh Zoti dhe Shpëtimtari im. Amen.”*

Martinko i pëlqeu fjalët që i lexoi i panjohuri. Ai dëshironte shumë që ta kishte Fjalën e Perëndisë që ta lexonte atë çdo ditë. Por ai kishte një problem shumë të madh - ai nuk mund të lexonte.

A i je ti mirënjohës Perëndisë që mund të shkosh në shkollë? Kujtohu të respektosh mësuesit e tu, të cilët të mësojnë ty se si të shkruash, të lexosh, matematikë dhe të tjera gjëra të mira në shkollë. Jo çdo fëmijë e ka këtë mundësi. Nëse ti mund të lexosh, lexo libra të mirë, dhe veçanërisht lexo Biblën çdo ditë. Ti do të mësosh shumë gjëra të mira, që do të jenë shumë të dobishme për ty.

Martinko donte të mësonte më shumë për Perëndinë dhe Jezusin, dhe veçanërisht për vendin e mrekullueshëm ku Jezusi do të marrë të Tijët. Ai iu lut Jezusit t'i dërgonte atij dikë për ta mësuar atë se si të lexonte, dhe ai besonte që Perëndia do ta dëgjonte atë. Një ditë ai do të ishte në gjendje të lexonte vetë nga Libri i shenjtë.

(Nëse dëshiron ta tregosh historinë në dy mësimet, mund të ndalosh këtu.)

Figura 4

Një djalë tjetër në fshat kishte ngelur jetim, kur nëna e tij vdiq. Jozko ishte tetë vjeç, kështu pra ai ishte më i vogël se Martinko. Ai tashmë po ndiqte shkollën dhe mund të lexonte dhe të shkruante. Martinko e pyeti kryetarin e bashkisë nëse Jozko mund të vinte dhe të jetonte me të, dhe kërkesa e tij u plotësua.

Kur ata zhvendosën gjërat e Jozkos tek kasollja e Martinkos, ishte kaq ngazëllyese për Martinkon që zbuloi një Bibël midis librave të tjerë. Dëshira e Martinkos të lexonte po rritej çdo ditë. Vetëm imagjino - ai tani kishte një Bibël në shtëpinë e tij por ai nuk mund të lexonte.

A dëshiron të lexosh Biblën? A ke një Bibël tenden? Mos qëndron ajo vetëm në raftin e librave dhe ti rrallë kujtohesh që duhet ta lexosh? A e merr me vete në Shkollën e së Dielës ose në Klub?

Martinko dëshironte të dinte gjithçka që ishte shkruar në Bibël. Ai dëshironte shumë që madje ai të fillonte të lexonte. Jozko i tregonte atij një shkronjë çdo ditë dhe ndërsa ai ishte në shkollë, Martinko ruante bagëtinë dhe praktikonte duke mësuar shkronjën. Në fillim ecte ngadalë dhe ai nuk kishte shumë sukses, por ai ishte këmbëngulës dhe për një kohë të shkurtër ai ishte në gjendje t'i vinte fjalët së bashku. Dita e tij më e mrekullueshme ishte kur ai ishte në gjendje të lexonte disa fjalë nga Bibla dhe nuk kishte nevojë të priste Jozkon.

Më vonë ai ishte më mirë dhe po përmirësohej në shkrim dhe lexim, dhe në dimër ai mund të shkonte në shkollë. Ai ishte shumë më i madh se sa të tjerët, por mësuesit dhe shokët e tij të klasës e pëlqenin shumë për shkak të kurajës dhe vendosmërisë së tij.

Tani Martinko mund të shkonte në kishë. Në verë ai dërgoi Jozkon atje sepse duhet ta ruante vetë bagëtinë. Më pas, Jozko i tregoi atij gjithçka që ndodhte në kishë dhe i mësoi atij këngët që kënduan atje.

Kur Martinko mund të shkonte në kishë ai ishte shumë i lumtur. Ai nuk mungonte kurrë në asnjë të Dielë. Dhe sa bukur këndonte ai - nga gjithë shpirti i tij, për shkak se ai e donte aq shumë Perëndinë dhe Birin e Tij Jezusin. Ai ishte i lumtur që ai mund të lexonte Dhiatën e Re që i ishte dhënë atij dhe Jozkos nga një burrë i cili po shiste Bibla në fshat. Atyre u dhanë dhe piktura të bukura gjithashtu.

Martinko nuk ishte më i trishtuar dhe ai këndonte ndërsa ishte në kullotë. Zemra e tij ishte mbushur plot e përplot me dashuri për Zotin Jezus dhe ai kishte dëshirë shumë ta shikonte Atë dhe të ishte me Të. Ai pyeste veten, "Kur do të ndodhë kjo? Kur do të vijë Jezusi për mua, në mbrëmje apo në mëngjes?" Drunjte jehonin "... mëngjes, mëngjes..." kështu ai mori "mëngjesin" si përgjigje dhe ishte shumë i lumtur.

Figura 5

Njerëzit në fshat e donin Martinkon dhe e respektonin atë. Ata panë punën e tij të mirë, dhe në gjërat e tjera gjithashtu ai mund të ishte një shembull për çdo njeri. Martinko e dinte që Perëndia e shihte atë dhe dinte gjithçka, dhe ai nuk donte që ta trishtonte Atë. Ai i nxiste të tjerët të mos mëkatonin kundra Perëndisë.

Në sajë të Martinkos, fshati nisi të mendonte për Perëndinë dhe për Urdhërimet e Tij. Nëse ti ia ke dorëzuar jetën tënde Jezusit, nëse ti e do Atë, a e provon jeta jote atë? A jeton në një mënyrë që Jezusi do të kënaqet me ty, me qëllim që prindërit e tu, mësuesit, dhe miqtë e tu të shohin që sjellja dhe të folurit e tu kanë ndryshuar? A përpiqesh ti të mos mëkatosh, dhe t'u tregosh të tjerëve të mos mëkatojnë dhe të pranosh Jezusin si Shpëtimtarin e tyre?

Martinko nuk bëri ndonjë shportë të Dielën dhe ai u vesh madje dhe kur nuk mund të shkonte në kishë. "Është e dielë në pyll dhe Perëndia më shikon mua atje, gjithashtu," thoshte ai. Ai u ul mbi një shkëmb ose gur, lexoi Dhiatën e Re dhe këndoi. Pra ai e mbante të Dielën si ditën e veçantë të Perëndisë.

Ndërsa lexonte Dhiatën e Re, ai arriti në librin e fundit të Biblës, që quhet Zbulesa. Ai mësoi shumë gjëra për qiellin. Ai lexoi që Perëndia po përgatit një qiell të ri dhe një tokë të re për të Tijet dhe që Jezusi shkoi atje të përgatiste një vend për ne. Në atë botë të re, do të jetë një qytet shumë i madh i ndërtuar nga gurë të çmuar, me 12 porta. Çdo portë është formuar nga një margaritar i vetëm, dhe rrugët janë të shtruara me ar. Zoti Jezus ka fronin e tij të artë atje dhe Ai është Mbret mbi ata të cilët Ai i ka marrë me Vete. Këta njerëz do t'i shërbejnë Atij dhe do ta shohin Atë dhe Perëndinë Atë gjithashtu, dhe do të jetojnë atje përgjithmonë. Martinko lexoi gjithashtu që vetëm ata emrat e të cilëve janë shkruar në Librin e Jetës do të lejohen në qytet.

Një frikë e madhe e përfshiu atë. Ai mendoi, "Kush e di nëse emri im është shkruar atje?" Ai u përkul në gjunjët e tij dhe u lut: "Zoti Jezus, Ti the që Ti jep gjithçka që ne kërkojmë në lutje, pra unë të kërkoj Ty të shkruash emrin tim në atë Libër. Unë dëshiroj të vij tek Ty dhe të të shërbejë Ty përgjithmonë, sepse Ti më do mua dhe vdiqe për mua." Martinko besonte që Jezusi e dëgjoi atë dhe që emri i tij ishte shkruar në Librin e Jetës, dhe kështu pra ai do të hynte në qytetin me porta margaritari dhe rrugë të arta. Ai ishte shumë i lumtur për atë.

A e di ti nëse emri yt është shkruar në Librin e Jetës? Nëse ti e di, falendero Perëndinë për atë dhe shërbeji Atij me besnikëri. Tregoju të tjerëve që Perëndia i do ata aq shumë sa që Ai dha Birin e Tij të vetëm të vdiste për mëkatet e tyre, me qëllim që ata mund të jetonin me Të përgjithmonë. A e mban mend vargun që flet për këtë gjë? (Thuajeni së bashku me fëmijët dhe pastaj jepu atyre mundësinë për ta thënë.)

Nëse nuk je akoma i sigurt nëse emri yt është shkruar në Librin e Jetës, Jezusi na siguron që, *"...dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë."* (Gjoni 6:37) Ai vdiq për mëkatet e tua dhe dëshiron të të falë ty. Ti mund t'i rrëfesh mëkatet e tua Atij. Ashtu siç bëri Martinko, ti mund të thuash që ti i jep jetën tënde Atij dhe kërkoi Atij të të shkruajë emrin tënd në Librin e Jetës. Ai do ta bëjë sepse Ai ka premtuar: *"Nëse dikush....të hapë derën, Unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me Mua."* (Zbulesa 3:20)

Nëse ti e pranon Jezusin në jetën tënde, ti do të jetosh me Të përgjithnjë. Nëse ke disa pyetje se si ta bësh këtë gjë, dhe do të doje të bisedoje me mua, eja pasi të mbarosh mësimin në (thuaj ku) dhe unë do të të ndihmoj.

Figura 6

Kasollja ku djemtë jetonin ishte e vjetër. Jozko kishte frikë kur muret filluan të bien. Kasollja mund t'i zinte sipër ata - mbahej vetëm nga shkëmbi i madh që mbështetej në anë të kundërt. Njerëzit këshilluan djemtë të flinin në depo. Nëse kasollja do të binte, mund t'i vriste ata. Kështu që ata morën jorganin e vetëm që kishin dhe shkuan në depo.

Ajo verë ishte e lagësht. Martinko kishte më shumë bagëti se zakonisht dhe më shumë dele u lindën. Të dy kishin shumë punë. Jozko ndihmonte në shtëpinë e rojtarit të pyllit dhe Martinko ishte vetëm me bagëtinë.

Një mbrëmje Jozkon e mbajtën më shumë se zakonisht në shtëpinë e rojtarit të pyllit dhe Martinko ishte i detyruar ta çonte kopenë e tij vetëm në shtëpi. Bagëtia kishte qenë shumë e padurueshme atë ditë, dhe kishte shumë prej tyre. Kur arriti në shtëpi, ai zbuloi që një dele mungonte. Ishte delja e gruas së mullixhiut. Ajo e shau Martinkon me çdo fjalë të keqe që i vinte në mend. Ajo madje i tha që atij nuk i takonte të jetonte atje dhe ai vetëm sa kishte sjellë dëme në fshat.

Martinko qëndroi një farë kohe dhe nuk dinte ç'të bënte. Atij i vinte keq që e kishte nevrkosur gruan e mullixhiut, por atij i vinte më shumë keq që kishte humbur delen. Ai shqetësohej aq shumë për kafshën e gjurë sa që nisi të qajë. Ai vrapoi përsëri në pyll për të kërkuar delen.

Ishte shumë errësirë, vetëm hëna ndriçonte rrugën. Martinko vraponte, duke mos ndaluar derisa arriti në hyrje të pyllit. I lagur nga djersët, ai u shtri në tokë për t'u qetësuar nga të rrahurat e zemrës së tij. Pas pak ai nisi të kërkojë delen dhe duke thirrur me zë të lartë. Ai thirri për një kohë të gjatë - kot - gjithçka ishte qetësi! Ai thirri i shqetësuar me një zë të mbytur me lot. Më në fund ai dëgjoji një blegërimë të dhimbsur ose që të vinte keq në largësi.

Shumë i lehtësuar, Martinko i thirri me ton qetësues deles ndërsa ndiqte zërin e blegërimës së saj. Ai u vërsul përmes shkurreve dhe poshtë tyre, dhe u hodh sipër trungjeve dhe rrënjëve të rëna të pemës. Kur ai ra apo u ngatërrua, ai nuk e vuri re. Këmbët e tij u prenë dhe ai u nxi. Ai vazhdonte vetëm të kërkonte dhe të thërriste. Më në fund, ja ku ishte - delja e shtrirë poshtë shumë thellë midis shkëmbinjve. Leshi i saj ishte ngatërruar me gjembat. Nuk mund të lëvizte. Nëse ai nuk do ta nxirrte, ajo do të ngordhte!

Martinko qëndroi palëvizur, dhe një zë i brendshëm dukej sikur i thoshte, *"...Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur."* (Luka 19:10) Oh, tani ai e kuptonte vargun! Ashtu siç delja nuk do të kishte qenë asnjëherë në gjendje të dilte jashtë nga ferrat vetëm, ashtu dhe njerëzit mëkatarë nuk mund të ngjiteshin vetëm në qiell. Gjembat e mbanin delen të shtrënguar shumë, dhe mëkati dhe djalli e mban njeriun fort. Për këtë arsye erdhi Zoti Jezus. Ai thërret, dhe kushdo që i përgjigjet thirrjes së Tij kërkohet, gjendet dhe sillet para Tij.

Martinko shkoi me kujdes poshtë tek shkëmbinjtë në drejtim të deles. Papritur një gur poshtë këmbëve të tij u shkëput nga këmbët e tij - delja mund të vritej kollaj! Martinko përdori vetëm duart e tij për t'u ulur poshtë, por më pas një gur që e kishte shtrënguar me dorën e tij të djathtë nisi të shkërmoqet e të bjerë. Po të binte edhe shkëmbi që ishte nën dorën e tij të majtë, delja e gjurë me siguri do të vritej. Për të mbrojtur delen, Martinko i la të binin gurët dhe rrëshqiti poshtë, poshtë, poshtë... Më pas ishte një ulërimë në veshët e tij dhe çdo gjë ishte e zezë përpara syve të tij. Ishte një zhurmë si një tringëllimë e largët këmbanash, pastaj gjithçka ishte qetësi. Për sa gjatë vazhdoi kjo ai nuk e dinte.

Në agim ai ndjeu diçka të ngrohtë në fytyrën e tij dhe ai dëgjoji një zë angullie ose rënkues të çuditshëm. Ai hapi sytë e tij dhe atje ishte qeni i tij Bunda, që po përkulej sipër fytyrës së tij. Ai kishte gulçuar ose ulëritur - ajo ishte zhurma rënkuese e çuditshme. Jozko qëndronte në majë të kodrës duke qarë. Martinko e mbante mend se çfarë kishte ndodhur. Delja po qëndronte e qetë

në gjemba, duke u përtytur. Ai pothuajse kishte paguar me jetën e tij për ta shpëtuar atë, ashtu siç Jezus Krishti duhej të vdiste kur Ai donte të të çlironte ty dhe mua nga shkatërrimi.

Figura 7

I lodhur dhe i këputur, Martinko u kthye në fshat. Ai nuk kishte ngrënë gjë që ditën e djeshme ose një ditë më parë, dhe kishte qenë shtrirë gjithë natën në tokë derisa vesa e mbuloi atë në mëngjes. E megjithatë për të gjithë atë, gëzimi i tij më i madh ishte që kishte qenë në gjendje ta sillte delen, gjallë dhe mirë, tek gruaja e mullixhiut.

Ai mendoi se edhe ajo do të gëzohej. Çfarë habie ishte kur, në vend që ta falenderonte atë, ajo e qortoi atë përsëri dhe gruaja tjetër i shfryu atij që erdhi aq vonë për të sjellë kafshët e tjera.

Këto fjalë e hidhëruan Martinkon më shumë se çdo gjë tjetër që i kishte ndodhur në gjithë jetën e tij. Jozko u përpoq për të gjitha gjërat që atij i vinin në mend për ta bërë shokun e tij të lumtur përsëri, por pa sukses. Ai madje nuk donte as të këndonte, ai vetëm sa lexonte Biblën. Bibla hapej tamam në pjesën kur Judenjtë donin t'i gjuanin me gur Jezusit sepse Ai shëroi një burrë në ditën e pushimit siç quhet nga Perëndia. Por Jezusi i fali ata dhe madje dhe vdiq për ta. Martinko vendosi të falte gruan e mullixhiut. Më pas ai u bë njeriu i vjetër siç kishte qenë përsëri. Ai kujdesej për bagëtinë më mirë se kurrë ndonjëherë, dhe ishte një ndihmë e madhe për Jozko dhe për njerëzit e tjerë.

Por disa gjëra ishin ndryshe. Ai nuk mund të ngjitej më mbi pemë, vetëm me vështirësi të madhe. Kur ai e çonte kopenë në pyll, ai duhet të pushonte tre herë gjatë rrugës. Ai s'hante pothuajse asgjë, por gjithmonë kërkonte për ujë. Fytyra e tij dukej kaq e zbehtë, dhe sytë e tij shkëlqenin në mënyrë të çuditshme, si dy yje.

Kur ishin në pyll për herë të fundit para se të vinte dimri, ishte e vështirë të thoshte mirupafshim. Martinko ndihej kaq i çuditshëm, sikur nuk do ta shihte këtë botë të çuditshme më. Dielli shkëlqeu në pyll, çdo gjethe e rënë dukej sikur thoshte: "Martinko, natën e mirë! Ne nuk do të të shohim më!" Ndërsa ai po e largonte kopenë e tij nga pylli, ai vazhdimisht shikonte mbrapa.

Figura 8

Kur arritën në shtëpi, Martinko nuk kishte dëshirë të hante darkë. Jozko dhe Martinko e lexuan Biblën së bashku, u lutën dhe shkuan në shtrat. Ata akoma flinin në depo. Ishte një natë shumë e ftohtë. Lulet ishin të gjitha të ngrira. Djemtë ishin shtrirë nën një jorgan dhe Jozko u kollit në gjumë. Martinko po shqetësohej se mos Jozko ftohej, kështu që ai e mbuloi shokun e tij me jorganin dhe ai u mblo dh kruspull me një pelerinë të vjetër.

Ishte aq ftohtë sa që dhëmbët po i kërcisnin. Më pas nisi ta ndiejë ftohtin në kraharorin e tij, në brinjë e tij, dhe në të gjithë trupin. Ai nuk dinte çfarë të bënte. Ai donte ta zgjonte Jozkon, por ai nuk mund të fliste. Ai nisi të thërrasë Zotin Jezus. Ai i tha Atij sa keq ndihej ai dhe sa ftohtë kishte. Ai iu lut Jezusit ta ndihmonte atë. Menjëherë gjymtyrët e tij u ngrohën, dhe ai nisi të djersijë.

Në këtë kohë varrmihësi eci në drejtim të depos së vjetër. Ishte një zakon në fshat që çdo natë në orën 11^{oo} ai gjithnjë i binte borisë. Ai po kthehej për në shtëpi dhe shkoi të shihte djemtë. Ai shpesh i shikonte ata ndërsa flinin. Ai u habit kur pa Martinkon të shtrirë mbi kashtë, që po fliste me dikë; balli dhe faqet e tij ishin si zjarr dhe sytë e tij vezullonin.

Varrmihësi dëgjoi pak dhe mendoi se djali po fliste në gjumë. Ai nuk e dinte që Martinko po fliste me mikun e tij më të mirë, Jezusin, i cili ishte tani pranë tij duke e ndihmuar atë. Ai u kthye me vrap në fshat. Ai zgjoi disa gra dhe të gjithë vrapuan në kasollen e Martinkos. Ato e morën në një dhomë dhe e vendosën në një shtrat. Gratë i përgatitën çaj nga lloje të ndryshme bimësh.

Ai e mori veten dhe i falenderoi ato për kujdesin e tyre dhe për dashurinë e tyre, dhe që ato e kishin lejuar Jozkon të vinte dhe të jetonte me të. Martinko vetëm ankohej që ai duhej të jetonte kaq gjatë në botë pa Perëndinë; dhe që ata nuk i kishin treguar atij për Atë, edhe pse ata të gjithë e njihnin Atë. Ai i qortoi ata që vepronin sikur nuk kishte Perëndi.

Varrmihësi po përpiqej ta gëzonte duke i thënë që ai do të bëhej përsëri i shëndetshëm dhe se do të ruante përsëri kopenë në pranverë. Gruaja e mullixhiut i premtoi se do të ndërtonte një kasolle të re për ta, por Martinko e dinte që nuk do të kishte nevojë më për të. Ai e dinte që Zoti Jezus po vinte ta merrte atë në atë qytet të artë. Ai i tha mirupafshim të gjithëve dhe së fundi Jozkos. Ai e inkurajoi atë të besonte tek Jezusi dhe i tregoi atij vargun e parë nga Bibla që ai kishte mësuar. (Thuaje *Gjonin 3:16* edhe një herë me fëmijët.) Pastaj ai shkoi të flinte dhe kurrë nuk do të zgjohej.

Ishte mëngjes kur Jezusi e mori atë në shtëpi. Jeta e Martinkos në tokë mbaroi, por vazhdon në qiell. Të gjithë ata që e dorëzojnë jetën e tyre Jezusit mezi presin sa të jetojnë me Jezusin përgjithnjë në qiell.